

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre. Espanya, 8 rals; Cuba y Puerto-Rico, 16 rals; Estranger, 18 rals.

DE NADAL A SANT ESTEVE.

HEYA un temps núvol lo dia de Nadal; ni una ratxada de sol al dematí, ni una estrella á la nit; pero jo estava alegre, y á la nit sobre tot.

Me refereixo á un de aquells anys que ja no han de tornar may més, sobre tot mentres governi en Cánovas: era un any de aquells de las set vacas grassas que conta la Biblia referintse al Egipte, y are desgraciadament ván tocantnos las set vacas magres que s menjan á las grassas de llavors. ¡Quí ho havia de dir!

Llavors nadavam en l'abundancia, corriam ab llibertat y teniam delfit; y fins jo, pobre de mí, espanyol de última classe, enviava al forn á buscar lo gall y al ser á las postres feya saltar lo tap de una ampolla de champagne, per remullar uns trossos de turróns que Déu nos en guard' que m' haguessin caygut als pens.

Vejin, sent aixís si m' havia de fer res que á fora se sentís lo fret, ni qu' estés núvol. Cumplia santament lo mandato que per Nadal' envia cada oveilla al seu corral, y m' estava al meu corralet menjant y bebent... y somiant ab una peresa més dolça que 'ls turróns de Jijona.

Una especie de núvol m' aislava del mon; y l' or del coll de l' ampolla de Moët Chandon, s' anava extenent, extenent per tot arréu, s' arrodonia, formava pilas, y en un instant me infundia 'ls pensaments, las ideas y 'ls aires de millonari.

Un aixám de amichs me rodejavan com si haguessen sigut moscas y jo un terrosset de sucre; y tots ells me donavan l' enhorabona ab motíu de haverme tocat la grossa de Nadal.

¡Quina popularitat era la méval Deya una tonteria y tots reyan y m' admiravan, posant los ulls en blanch. Lo meu talent era immens: ¡valia cinchcents mil duros!

Y las escenas que passavan pèl meu alrededor, com los quadros disolvents de una llanterna mágica, apareixian, brillavan, se fonian y s renovavan sempre alegres, sempre seductoras, sempre sent jo de totas ellas lo centro de atracció, l' objecte de preferencia, l' ídol més venerat.

Recordo que aquells admiradors meus me dugueren una credencial de diputat: que m' trobava á las Cortes, que m' alsava, que feya un discurs, que l' govern á una mirada méva s quedava cego y fugia del salé, com si 'ls meus ulls fossen dos canons carregats de metralla fins á la boca.

Tinch present que la Cámara en pés m' aclamava salvador de la patria, defensor del ordre, de la propietat, de la familia, y de totas aquestas cosas que la gent de posició y de fortuna, invocan en tots los perills, desitjosos de salvarse contra las tempestats revolucionarias.

¡Oh! quín poder era 'l meu en aquells moments tant solemnes, en que jo ho era tot: la lley, la patria, la llibertat ben entesa, la conservació verdadera, l' exércit, la magistratura, la ciencia, la filosofia, l' historia, l' art, y fins lo geni meridional de las regions andalúzas, tant atrevit y lleuger en realitat, com reposat y sério en apariencia!

Y no obstant, tenia enemichs. Pero recordo que vaig perdre la conciencia y aixís anava més lleuger y desembrassat que 'ls que m feyan la guerra. A molts de aquestsenemichs los hi tapava la boca ab un tall de turró y se m' entregavan incondicionalment; als altres me 'ls ne duya á menjar de amagat, y quan estavan ben tips los enviava á sembrar discordias entre 'ls seus, qu' estavan famélichs, y aixís lograva trinxar als partits contraris com si fossen carn de botifarra, segur de que de la debilitat del altres depenia la méva forsa.

Als amichs los tractava bè: consideracions y destinos estavan reservats per ells, y si abusavan jo sabia fer lo Toni y arronsar las espatllas. Per cubrir certas faltas recordo que vaig inventar la paraula *irregularitats*.

A la premsa la tenia estemordida y l' anava plomant arrencantli las millors plomas, ab lo qual per compte de volar rastrejava.

Y en quant al sistema electoral lo tenia montat al pel, de modo que jo sempre guanyava, trayent als diputats y fastidiant als electors de bona fé.

Tenia exércits de caciques per tot arreu ab carta blanca per remenar las cireras dels seus districtes; diputats ab carta blanca per treure de compromisos als caciques; y 'ls de abaix apoyavan als del mitj, y 'ls del mitj m' apoyavan á mí, y jo al cap-de-munt del tinglado m reya de tot y de tots, dels que sufrían y s mossegavan la llengua, y de aquells que no sabian mourela, sino per cantar sempre las mateixas alabansas:

«Todo vá bien, muy bien, releben.»

Aquest sistema m costava car, ab tot y que las contribucions eran molt crescudas, y 'ls impostos assedegats com sangoneras se xuclavan la sanch del pobre; y ab tot y que molts fincas no bastavan als propietaris per pagarme la contribució y jo me las venia sense pietat, tenia las caixas sempre vuydas, y llavors feya com aquells calaveras que s empenyan l' herencia dels seus pares, avants de que s morin, sols que jo m empenyava 'ls béns dels meus fills y dels meus nêts, ab l' indiferencia del que s ha de morir y deixa 'ls malsde-caps pels altres.

Y cuidado que ningú s esclamés, que jo tenia lleys y tribunals de totas menas per imposar la alegria á bofetadas.

—O estigas content ó á la preso.

Ab aquest principi de dret m' imposava á tots los rebeldes, y si algú tractava de rondinar, l' hi

ficava 'l disgust dintre del cos y rondinava de boca endintre...

Lo meu entreteniment després de arreglar al país consistia en jugar á cartas, y encare que guanyava molts partidas, sempre que 'ls triunfos eran espasas me tornava groch com la cera y sentia esgarrifansas.

¡Qué volen ferhi! Preocupacions. Una véu interior me deya: «A pesar dels bastos de la téva autoritat, á pesar dels oros de las tévas arcas y á pesar de las copas dels téus xeflis, desconfia de las espasas: las espasas te donarán un disgust.»

Y efectivament, tot de un plegat un caball d' espasas va sortirse del joch, y prenent dimensions colossals, infantse á cada moment y fentse de bulto, á cada instant més gros y més sapat, vá comensar á rodejarme, deixantme clavat al siti. Lo caballer que 'l montava y que ja tenia 'l brás alt no vá fer més que deixar-lo caure.

Encare m sembla que veig lo brillo de aquella espasa que blandía, lluhenta com un llamp, rompent l' ayre ab un xiulet esgarrifós, y cayentme dessobre del cap y partintme'l en dos trossos, com si fos una poma.

¡Quin dolor més horrible!... Llavors.....

Res: llavors vaig despertarme; y m vaig trobar segut davant de la taula, ab lo quinqué fent las últimas extremituts, ab los péus gelats, lo cap calent y 'l cos adolorit.

Dintre de la cassola hi havia la carcanada del gall; dels turróns no'n quedavan més que quatre engrunas, y de champagne ni una gota.

Bèn tip de turróns, y de ví, havia fet una digestió ministerial.

Pero després de tota aquella fantasia, que havia durat de Nadal á Sant Esteve, tornava á ser espanyol d' última classe.

BATALLADAS

Lo Sr. Mañé y Flaquer que la senmana passada vá dir qu' en Balaguer era l' encarregat del papers de galan jove del partit constitucional, lo diumenje últim continua mantejantlo y l' hi succeheix allo d' aqueil que vá donar una bofetada á un busto de mármol.

Lo busto no se'n vá sentir: qui se'n vá ressentir realment vá ser la má que vá donar la bofetada.

Diu lo Sr. Mañé: «Si 'l Sr. Balaguer hagués nascut ab deu mil

duros de renda, no hauria sigut polítich, ni ménos progressista.»

Y 'l públich diu ab lo mateix dret:

«Si 'l Sr. Mañé hagués nascut ab déu mil duros de renda, no hauria sigut polítich, ni ménos redactor del Brusi.»

Y 'l mateix Sr. Mañé dona la proba d' aixó, anyadint punt y seguint:

«La necessitat vá portarlo, com nos ha portat a nosaltres, a ser periodista polítich.»

¡La necessitat! Es a dir, las exigencias del ventrell. ¡Preciosa confessió.

Ja sabém perque 'l Sr. Mañé es polítich, y perque es conservador.

Ell diu qu' en Balaguer vá ferse progressista ansiós de aplausos y de popularitat, perque 'l partit progressista es lo partit del bombo y dels platerets, de las bandurrias y de las xarangas, de las serenatas y dels banquetes.

En cambi 'l Sr. Mañé, periodista polítich per necessitat, devia ferse conservador, perque 'l partit conservador es lo partit que té 'l rebost sempre plé, los fogons sempre encesos, la taula sempre parada, y que menja ab quietut, pero menja més que 'ls altres.

De manera que si 'l un busca 'l fum de la gloria, 'l altre busca 'l fum de la cuyna.

Y si 'l un fá 'l paper de galant jove dintre 'l partit progressista, 'l altre fá 'l paper de barba-dintre 'l partit conservador.

Vaja, vaja, Sr. Mañé: que bè pron que 'u sabíam que vosté era més espavilat que 'l tonto de 'n Balaguer.

¡Progressista! ¡Patria y llibertat! ¡Bernat Xinxola! ¿Han vist res més ridícul?

En cambi vosté: «La moral evangélica... Los tiempos de nuestros mayores... El contrario valeroso... La civilizacion cristiana...»

No cal que may més torni a sortir ab cap frase de aquestas fetas ab motllo, perque desde que sabém que es periodista polítich per la necessitat, ja 'ns ha caigut del concepte, y no 'ns farà cap efecte.

Crequíus: a lo millor de las sévas elocubracions, lo dia ménos pensat se 'l hi encara un ximple qualsevol, ¿qui 'l hi diré jo? un progressista, y 'l hi diré a las barbas:

«Vaja, D. Joan, aixuguis los llabis, que 'ls duntats de escudella.»

Aviat tindrem un diari a Barcelona que farà com la política de Madrid y dirá:

«Todo va bien, muy bien, retembien.»

Lo Sr. Gobernador lo recomana als diputats provincials; los diputats provincials lo recomanan als arcaldes de fora, y aquestos, está clar, qui per compromís, qui per por, no podrán ménos de suscriures 'hi.

Es lo que 'ns faltava: com que are 'l que més y 'l que ménos tothom balla de gana, ab un pich de castanyolas ministerials, lo ball será més ayriós y animat.

Y todo va bien, muy bien, retembien... Jo 'u crech: també ho diria jo, per mica que 'l fiscal de imprenta fes los ulls grossos.

La situació conservadora celebra las festas de Nadal de una manera espléndida:

Erigunses a Tarragona tres reos en capella; un a Avila, y un altre no sé a quin poble.

Tot está previst. Las execucions pels encontorns de Nadal tenen una ventatje, la de que 'l butxí pot dirigirse als reos desitjantlos las bonas festas.

Al célebre D. Teodoro, arcalde de Tortosa, 'l goberner pensa agraciarlo ab la vara del sub-gobernador, per lo bé qu' empuña la vara d' arcalde.

Sent un home de tant empuje, no hi ha res més natural que posarlo entre dugas varas.

Tres fábricas de moneda falsa s' han descubert a Madrid, y una de xavos morunos a Barcelona.

Aixó demostra la prosperitat industrial de l' Espanya conservadora.

Las monedas bonas desapareixen, y está clar, se 'n han de fer de falsas.

Parlant dels embarchs de fincas diu un periódich:

«D' aquí a pochos mesos haurá cambiat d' amo tota la propietat de la provincia de Alicante.»

Ja se sab: Alicante es la terra ahont se fabrica 'l turró, y un ó altre ha de pagar lo sucre.

De la Correspondencia d' Espanya:

«Fá molts anys que 'l país no s' veyá en un

estat tant floreixent com de algun temps a aquesta part. Lo diner abunda.»

Ségons a quinas butxacas: a las del país no es veritat.

Y aixó del país floreixent tampoch es cert: lo país no está floreixent, sino florit.

Encare no se sab si 'l goberner dividirá en dos la present legislatura.

Lo que sí es segur, es que dividirá en dos als que desitjan heretarlo.

A Madrid s' ha montat una societat de salvament de naufrachs.

D' ella 'm refiho 'l dia que naufragui entre 'ls escollos de la ley de imprenta.

Conforme anunciavam la senmana passada, ja ha sortit lo Almanach de la Campana, y a pesar de que fá dos ó tres dias no més que 'l hém tret, no 'ns enténem de feyna, y hém hagut de fer una segona tirada.

Los ho participo, perque no deixin passar las festas de Nadal sense proporcionarse un element indispensable per passar las bonas festas. Conforme véuran en l' anunci, conté 8 planas de text, 8 de grabats y no costa més que un ralet.

DÉCIMA DE DÉCIMAS.

AL ALCALDE PRIMER.

Señor alcalde mayor:

'l hi han probat ja, pero en balde, que no serveix per Arcalde,

y vosté va fent lo sort. De tots modós, pé'l valor

que en aquest assumptió fe, crech que mereix lo prime

la décima de Nadal: com a Arcalde ho fá molt mal;

com a sort ho fá molt bé.

AL FISCAL D' IMPRENTA.

Som ja al cap-de-vall del any, y per més que vosté 'ns mira,

y 'ns guayta mil cops y 'ns gira, no 'ns ha ocasionat cap dany.

Penso, donchs, que no es estrany que per havé obrat així

desde cap d' any fins aquí jo agraib lo feliciti,

y al acceptarho mediti que 'm felicito a n' a mi.

AL SR. FONTEODONA.

¿Qué desitjarli podré que no ho tingui pron ó massa?

Té frescura, té catxassa, y 'm molt tranquil, menja bé,

planta carrils al carré, y logra ferse immortal.

¿Qué 'l hi diré per Nadal? ¡Bah! fora contemplacions!

Que quan vingan eleccions lo treguin de concejal.

A DON PRÁXEDES.

L' any passat vosté s' pensava que al arribá aquest Nadal

vosté ja sería a dalt, y ja ven bé com s' errava.

L' any vintanta ja s' acaba y aixó s' fa dur de pelar.

¿Qué hi farem! Ha de pensá en los cambis de la sort:

resignis, fassi 'l cor fort, l' any que vé, potser será.

A DON ARSENI.

L' hi está molt bé, si senyor: culpi sols al seu poch cap

si avuy no s' ompla bé l' pap, y no tasta cert turró.

Se 'n ha anat ab la fusió, com si digués ab infern,

per poguer pujá al goberner, y no mira que 'l temps canta

que fusió vol dir carpanta y canovas turró etern.

ALS IRREGULARISADORS.

A vosaltres que sabém fer veure que sou un mito,

a tots junts us felicito, y, per Déu, que ho mereixen.

Ningú us troba, ningú us veu; lo goberner busca, proposa,

vigila, pensa, disposa.... y en tant qu' ell fa aixó, vosaltres, ab los quartets de nosaltres, feu Nadal com si tal cosa.

ALS FRARES.

Divertívos aquets dias com fan los demés mortals;

los Nadals passan molt alts y la sort fa picardias.

Després de las alegrías sol venir lo temps dolent.

Aixís, donchs, aneu bevent y pelant galls y pollastres,

que de dias de desastres no 'us en faltarán.—Amen.

ALS FUSIONISTAS.

¡Turró, turró! aneu cridant; ¡turró, turró! repetiu...

pero 'l turró ben clá us diu que 'l goberner 'l está embargant.

Lo temps en tant vá passant, mor la nit, torna lo dia,

lo desitj sempre ns atia, y com no vé aquell turró,

heu de menjá, en conclusió, turró de confiteria.

AL PAÍS.

No 'l hi parlaré a n' aquet de neulas, turrons ni galls:

pron que té massa treballs en rosegar l' Antonet

Sols 'l hi desitjo al pobret que pe'l Nadal que vindrá

haja pogut transformá lo seu estat llastimós,

ab menos conservadós y més llibertat y pá.

A DON ANTON.

Es la costum d' aquest dia, ab lo pretext de las festas,

fer mil cómicas protestas d' afectuosa simpatía.

Com no tinch hipocrestia y vosté m' importa un pito

perque, al fi, no 'l necessito, no fare lo que tots fan:

vágissen al botavant, a vosté no 'l felicito.

C. GUMA.

SCENA HISTÓRICA:

La Patti se trobava a la fonda, y va anunciarli l' arribada de un capella.

—Que passi, va dir la diva. Lo capella trayentse la tenla, plé

respecte, ab cara humil y 'ls ulls baixos; vá dirli:

—Senyora, jo só 'l rector de la parroquia de Sant Lluís, ahont vosté vá ser batejada, y vinch a

darla y a oferirli 'ls meus respectes.

—M' alegro molt de coneixe'l.

—Y jo també, perque m' han dit, que a més ser una gran artista era Vosté una senyora

caritativa... y tenim tants pobres a la nostra parroquia.

La Patti no va voler sentir res més, y obrint un

cartereta vá treure'n un bitllet de mil pessetas y va entregarlo al capella.

Aquest ab lo bitllet a la ma vá donarli las fervorosas benediccions, com dihentli:

—Ja no 'l veurás més.

L' endemá 'ls periódichs anunciavan lo rasgo de filantropía de la célebre prima donna.

L' endemá passat lo rector de la parroquia de Sant Lluís publicava un comunicat dihent qu'

no havia vist a la Patti, y que per consegüent no havia rebut d' ella ni un centim.

—Y donchs qu' era aquest embolich? No res... un capella falsificat, que ab las

manyas s' havia ficat mil pessetas a la butxaca.

Dias endarrera vá haberhi un eclipse de llum invisible.

Es com los eclipses de aquells irregularisadors que se 'n duhen los fondos del Estat y no se veu may més.

Definició del cos electoral en temps de dominació conservadora:

«Com que no més votan los difunts, lo cos electoral conservador, es un cos present.»

Extractat de un semanari de Madrid:

«Lo ministre de Gracia y Justicia estudia alguns projectes.

»Lo ministre de la Guerra estudia algunas reformas administrativas del exercit.

»Lo ministre de Hisenda estudia 'l reestanch de la sal.

»Y fins lo Sr. Cánovas que es un monstro de sabiduría estudia 'ls discursos que ha de pronunciar en la discusió del mensatge.

»De lo qual resulta que 'l ministeri actualment sembla una estudiantina.

»Y que la situació... corra la tuna»

La Política s' encara ab los fusionistas y 'ls diu: «Sis anys son molt poch temps per donar lo poder als constitucionals que al desembre de 1874 declaravan facciosa la bandera de D. Alfonso XII.»

Ab sis anys no han pogut fer l' exámen de conciencia, y are 'n necessitan sis més per confessarse, y altres sis per combregar..... ab rodas de moll.

Y després, per cumplir la penitencia, necessitarán un dejuni de tota la vida.

Els se 'n tenen la culpa. Fessin com aquell feligrés del quento que al presentarse á confessar vá preguntarli 'l confés:

—¿Quan temps há que no héu assistit al tribunal de la penitencia?

—Sis anys.

—¿Ay, que 'n sabrem de cosas!

Y 'l penitent alsantse y marxant tot decidit, vá exclamar:

—Donchs, tinga: are no sabrá res.

Mentres s' estigan als péus de'n Cánovas, ni aquest los absoldrá, ni 'l país tampoch.

Cantant la Patti s' han arribat á pagar quaranta duros de una butaca.

¡Que volen que 'ls diga! Ab quaranta, duros á Barcelona podriam comprar tota una silleria.

Lo que sembla impossible es que 'n Cánovas no tracti de fer la competencia á la Patti y no tiri per primo dono.

En Cánovas que 's lo primer artiller, lo primer historiador, lo primer home públich, lo primer orador, en una paraula, sempre 'l primer en tot, no hauria de consentir que una senyora l' hi passés al davant.

Se conta que un dia vá veure un enterro, y davant dels obsequis que feyan al difunt, vá sentir una sombra d' enveja, y hauria volgut trobarse dintre de la caixa.

Llegetxo en un periódich que á Madrid hi ha molts morts repentinas...

Es aixís ¡què volen ferhil pero ab tantas com n' hi há, la noticia no vindrá de que ha mort lo ministeri.

—¿Quin golg feya l' esplanada 'ls días de las festas! Semblava encare aquell temps de la Ciudadela en que las tropas hi feyan l' exercici.

Plena de pavos los uns ab barretina llarga, los altres ab un petit gorro-frigi, feyan pensar ab l' exercit de Pavla.

En moments d' eleccions un candidat per guanyarse la voluntat dels electors, vá destacar una brigada de trevalladors que plantavan banderolas, tiravan visuals y median distancias. Al mateix temps feya corre per la comarca que ell construiria un ferro-carril.

Pero un enemich de aquest candidat que hi veyá molt clar, deya:

—Lo qu' es aquest ferro-carril á nosaltres no 'ns durá al lloch; are á n' ell es molt fácil que 'l porti al Congrés.

Encare hi ha fusionistas que parlan del torn dels partits.

Podria ser qu' existís aquest torn; pero no es un torn de filar, porque no fila.

En tot cas, ¿saben lo qu' es? Un torn de moldre farina, porque 'ls esmicols y 'ls engruna.

Una bona noticia: Lo ministre d' Hisenda 'ns fá saber que 'l déficit

del any corrent puja la friolera de 840 milions de pessetas; y 'ns anuncia, porque ia noticia no 'ns fassa tant mal efecte, que l' any que vé será encare més grós.

Y després dirán que 'ls conservadors no saben fer cosas grans! Aquí veurán uns déficits que tenen totas la magestat de 'n Cánovas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1ª.—Es-ca-le-ta.
2. Id. 2ª.—Ma-gi-ca.
3. SINONIMIA.—Clara.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Fustina.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Qui no adoba la gotera adoba la casa entera.
6. QUINT DE PARAULAS.—R A M O N
A D E L A
M E R I T
O L I V A
N A T A S
7. CONVERSA.—Marini.
8. GEROGLIFICH.—Cinch sastres més nou sastres-sas, componen catorze personas.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Matias Teix y Xarapeta; 7 Nicodemus; 6 Rata sábia; 5 Xirinello, Burutaire y J. M. T.; 4 Tomás Batllori; 2 Pajeset y 1 no més Rabassaire y Tururut dotz'horas.

XARADAS.

I.
Vaig demanar la primera á una nena que 'm té 'l tres, y tot y serne dos doble es guapa y bona en estrem. La vaig coneixe á Mallerca fá tan sols mitj any no més y dins poch, si re ho destorba, á total, nos casarem.

TIXA XICH DE M. DE R.

MUDANSA.

Perque 'n Pau no 's tot de casa al carrer tot héu anat á arregla 'l tot qu' héu comprat y ell lo total á la brasa.

UN FRARE EXCOMUNICAT.

SINONIMIA.

Vaig trobar lo tot dimars en la plassa del total molt guapo, ab cara de tot y robust per ser tan alt.

LO DEL LLOBREGAT.

CONVERSA.

—Hola Quim! qué temps há que no t' havia vist.
—Si ja m' has olvidat ¿Per qué no vens per aquell cantó?
—Los amichs no 'ls olvido may; ¿no sabs qu' era fora?
—No ho sabia, ¿ahont eras?
—Entre tú y jo ho héu dit.

J. E. PUNTARRI.

GEROGLIFICH.
LI
Ramona Angeleta Tuyas
QUET
NEN.
Meca
I
SAN!

ANTIMONI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

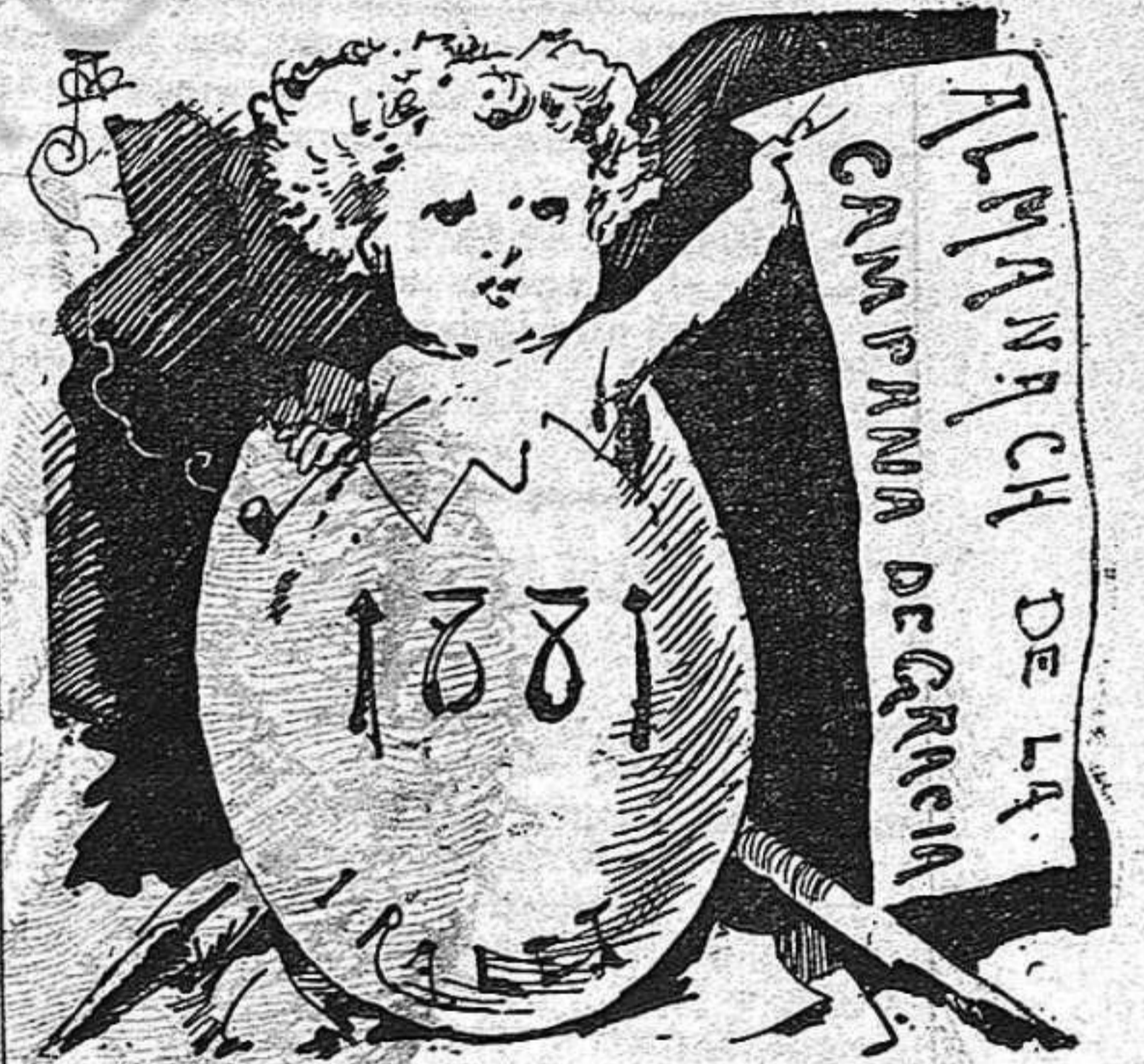
Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Feliu Feliu, Joan Vilaseca, Un Puntarri, Pau Sala, Nicodemus y Codouyas.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen aixís com lo qu' envian los ciutadans Pere Ullastres, Barber de Salon, Tururut Dotze horas, Aben Garraf, Angel Salabert, Noy de Salient, Titaina, Pescador de llús, Pau Mamo, Sibeca y Enginyer de Curriola.

Ciudadá A. Solá y Vidal: Insertarem lo que 'ns envia.—J. E. Puntarri: Fora de una xarada tot lo demás es defectuós.—Feliu Feliu: Insertarem las conversas y alguna altra cosa.—Paguets: Idem lo trenca-closcas y 'l logogrifo numérich.—Joan Vila-eca: La poesia una mica arreglada de forma podrá insertarse.—Llarch y prim: No envihi res sense solucions, porque no tenim temps de buscarlas per ferla comprobació.—B. Escudé Vila: Gracias per l' envió.—Pau Caixal: Certas noticias no podem posarlas si no 'ns venen ben garantizadas.—Un de Caldas.—Lo mateix l' hi dihem á vosté.

ANUNCIS.

JA HA SORTIT LO

il·lustrat per Apeles Mestres, y escrit per P. K. (J. Roca y Roca) ab l' ajuda y col·laboració de Joan Alonso del Real, Joaquim M.ª Bartrina, Pepet Brillant, R. Boronat, R. Calvete, Joseph M.ª Codolosa, F. Colá, Ramon Coll Gorina, Joseph Dern, Joseph Fer Molt, A. M.ª Ginesta, S. Gomila, J. Gibernau, C. Guma, Joseph Lasarte, Apeles Mestres, F. Nat, Eduart Novell, E. Passarell Dirla, Pere Poblador, Anton Pous, Un Prófugo, Un Recoletó, Un socio del 6, Víctor Soler, J. A. Torres, Eduart Vidal Valenciano, Joan Vilaseca y altres escriptors que no volen ser coneguts y firman ab inicials. Recomanem á nostres corresponsals que diguin quants exemplars ne volen, per poderlos remetre, de manera que no s' exposia á que no poguem servirlos lo pedido. Com cada any se vén á un ralet; y als corresponsals se 'ls fá la rebaixa de costum.

Ván publicados los 12 cuadernos de este Album que contiene próximamente 300 dibujos. Se ha puesto á la venta una elegante cubierta al cromo para encuadernar dicha publicacion y se vende á 2 reales. Al mismo tiempo se han encuadernado tomos de la Granizada, coleccion completa, ejemplares esmeradamente escogidos y cubierta al cromo. Véndense á 20 reales tomo.

Puntos de venta: en la Administracion, Libreria Española, Rambla del Centro, 20, y en las principales librerias de España.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

QUE PASSIN FELISSAS FESTAS.

Com la situació està pèssima
 y escasseja l'vil metall,
 aquest any, en lloch de décima
 la Campaña 'ls dona 'l gall.